

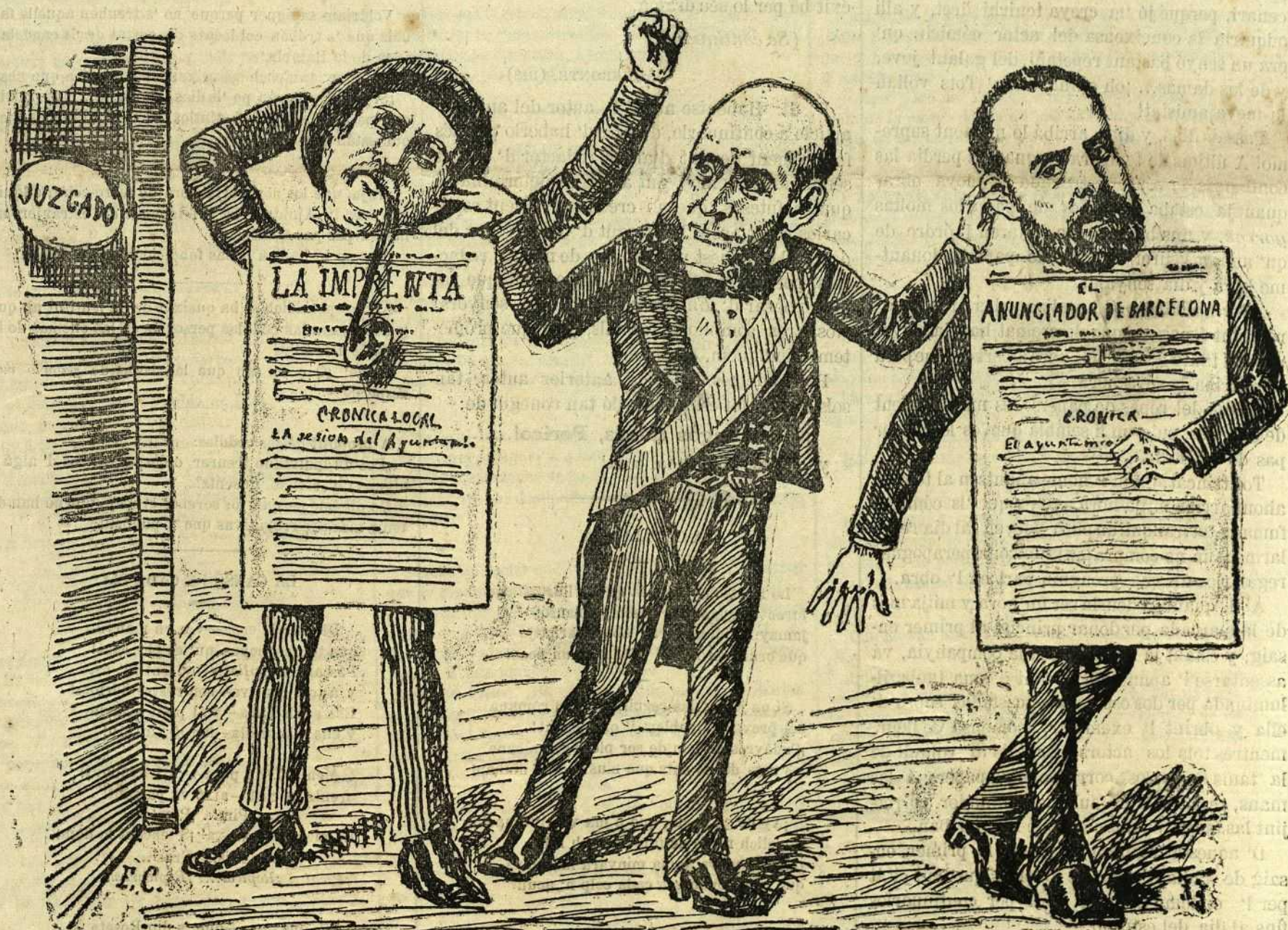

PER 2 QUARTOS LOS DARÁ UNA BANYADA CADA SENMANA.

¡Siga qui sigal!
¡Dali que dali!

Administració y Redacció: carré de Barbará número
10 entressuelo.
Tothom pot ser col·laborador d' En Banyeta.

¡Tretse son tretsel!
¡Caigui qui caigui!

**Ab lo teu senyor, no hi vulgas partir peras,
qu' ell, se menjará las maduras y tú las verdas.**

UN DIA DE PEGA.

(Continuació.)

Endavant; ja 'm teniu enlayrat, y autor de *primo cartel-lo*; puig sabia que la meua obra debia estrenarse en un teatre de primer ordre.

—Oh moltes gràcies senyor... Don Fulano de Tal. Vosté serà lo meu protector!

Y l'home com si comprengué la meua alegria, va dir-me:

—Vosté promet!

Pero may he sapigut comprendre si eixas dos paraules que volen ser un poema, van ser dites ab *guasa* ó be de serio, pero siga com siga jo 'l tenia per un senyor molt formal.

Després de tenir una conversa respecte al teatre, y d'haber ell donat alguna *estisorada* á alguna eminencia teatral y de jo haberli donat corda, nos despedirem alegrement, y cego de alegria ni veyia 'ls esglahons de l'escala y un poch mes me trencó la nou del coll.

Desd' aquell dia, que sempre molt *trincat* y al mateix temps ab ínfulas, perquè heu de sapiguer que tothom te mes gran quantitat d'orgull que de modestia, me 'n anava al teatre, ¿pero, que vol dir al públich? Ca, barret! al escenari, perquè jo 'm creya tenirhi dret, y allí adquiria la coneixensa del actor cómich, qu'era un senyor bastant repetani, del galant jove, y de las damas... ¡oh quina ditxa! Tots volian la meua amistat!

Passats dias, y dias, arribá lo moment supremo! A últims de temporada, quan ja perdía las confiansas de véurer estrenada la meua obra, quan ja estava *escamat* de pagarlos moltes *gorras*, y fins barrets, me donaren l'ordre de qu'anés á véurer lo repàs de papers, donant-me hora y dia senyalat.

Bien...! Rétobien!! Los dias y las nits trigaren tant á passar, que de cremat hauria clavat un mal tanto á Saturno, pero locertes, que pera tots arriba la seva hora.

Lo dia del repàs de papers, es molt diferent dels demés, puig un li sembla que es lo primer pas de la Gloria.

Tot trincat, teniu l'home anantse al teatre; ahont arriba mitja hora avants que 'ls cómichs fumant tottranquilun puro, puig en tal dia regularment un ne compra mitja dotzena, perapoguer regalarlos als que prenguin part en l'obra.

Al fi, quant ja deuria ser un hora y mitja mes de la marcada perdonar principi al primer ensaig, y estant ja reunida tota la companyia, vá assentarse l'apuntador devant d'una taula il·luminada per dos espelmes encastadas sobre d'ella y obrint l'exemplar, comensá á llejir, mentres tots los actors assentats al voltant de la taula y ab los corresponents papers á las mans, seguien la p'aula del apuntador, correct-jint las faltas y omissions que hi trobaban.

D'aquesta manera vá passar lo primer ensaig de taula ó repàs de papers, quedant citat per l'endemá á igual hora per continuarlos fins al dia del estreno.

Al sortir del ensaig, ja habia adquirit l'amistat de tota la companyia, habent sigut favorablement jutjada, per tots los actors, la meua obra.

Arribá per últim l' hora de l'endemá y tambe vaig assistirhi, ab la sana intenció de di-

soldre cualsevol dupte que tingués algun actor en l'interpretació de son respectiu personatge; pero, ¡Oh Deu meu! Aquella obra que ensajaban, no era la mateixa! ¡Al menos, jo no la vaig conèixer, sent com era escrita meua

M'acosto al director d'escena, el cual, fent-me la mitja rialleta, me diu:

—¡Hola! Ja veu?

—Si, senyor! ¿Es aquesta la meua obra?— vaig preguntarli.

—Vaya! ¡No faltaba més! ¿Dupta tal volta d'ella perquè la veu variada y ab *atajos*? ¡Oh! Amich meu, vostés los que escriuhen se deixan portar per la fantasia, y arréglan á son gust lo llás dramátich; pero, nosaltres que tot lo dia habém de lutar ab los *morenos*, compreneim mes que ningú lo gust del públich. ¡L'Escena es molt perillosa, y deu sapiguerse trepitxar! ¿Veu? Alló de que la *dama* tingués aquell *parlament* tan llarch antes de desmayarse, s'hauria fet pesat pe 'l espectador, de la mateixa manera que 'l *barba*, morintse á las foscas y tancat, no hauria produhit efecte. Val mes que 's tiri daltabaix del torreo y es mes dramátich y mes espontáneo! ¡Oh! Lo coneix tan lo teatro, que ja li dich que ab aquestas modificacions y l'arreglo del final de l'obra, li asseguro un éxit bó per lo seu drama.

(Se continuará.)

AQUERONTE. (BIS)

P. D. Habentse negat l'autor del anterior article á continuarlo, després d'haberlo promés formalment devant d'algun redactor d'aquest senmanari, y motivant aquesta determinació quatre futesas, que no crech convenient explicarlos avuy, se'n ha tingut d'encarregar del original d'aquest número, un de nostres redactors, perquè, si no l'haguessen acabat ¿que podian pensar d'*En Banyeta*? Ah! No senyors! Nosaltres som molts formals, y lo que prometem ó indiquem, cumplim.

Per lo demés, lo fet del anterior autor, tan sols nos ha fet esclamar alló tan conegut de:

¡Que amigos tienes, Pericol.....

y... ¡Res! Com si tal cosa!

A CATALUNYA,

Lo frestech esbalmat qu'en llur estatje furen calcigar vol ensemps plansó; jamay nuhiu ne serà l'abdós carnatge que brunz en la mà 'l ferro d'un penó!

Si un jorn folas recull, quiscun comana del previndre rublert l'ona jégant! ¡Cadávres n'han de ser plens de galbana los nets de 'ls nats que nius ne van nuhent!

¡Ay dolça parla, que á ma veu l'umpelna famelich flaïre de fals frestech full! ¡May la meua ayma minvará ma mena que cem conquesta cada colp n'acull!

Roigeaca n'es la raig que 'ls rochs n'airruxa! Sensera, sense sols, sentintse ab sechs, xuelan los xops qu'en lo xipoll de bruixa la llum ne llucan de llurs llors de 'ls llechs!

¡Babós vá 'l bimech! que brument butsina, didals de ditja dins lo dau de 'ls dochs,

y lela l'ala qu'ab alé calina
jorn ja de jirar jau lo jas de 'ls jochs?

No! ¡Jo cobejo l'esbaltit titánich
qu'entre estreps, tot estrop, la tropa atrap?
Pau, porta per peruch, al pap lo panich,
y rep del roch rublert l'arrel del rap!

¿Y aixó n'es catalá? ¿Y eixa es la parla
que 'n plau avuy en dia als trovadors? ¡
Que vinga Deu, y ho diga! Tal rancesa,
ni ells l'entenen, ni l'entench tampoch!

¡Perque desenterrar volen paralas
que lo temps velleruch se 'n va emportar?
Parleu ab frasse que tothom comprega,
y réstin los difunts en santa pau!

GÀNGUIL.

COPS DE QUA.

Hem vist córrer per los carrers d'eixa ciutat, una carretel·la, hont hi anaban un senyor aristocràticament vestit y un home del poble; los quals, precedits d'un fanal, venían lo senmanari «Lo poco y lo mucho»
¿No 'ls sembla que á n'aquest páslos periodistas arribarán á fer la competencia á los *arrench-caicalis*?

Voldriam sapiguer perquè no 's treuen aquells fanals que 's troban col·locats al costat de 'ls candelabros de la Rambla.

Com que tampoch serveixan; no mes fan que nosa
¿Si 'ls guardarán pe 'ls dias de pluja?... Tot podria ser, pero, si per cas, fassintlos netejar, al menos, per que están plens de pols!

¡Vaja, que los nous orinadors de ferro-colat, adquirits per l'Ajuntament y fets venir del estranjer, no mátan pas per bonichs!

¿Que no hi habian bonas fundicions en Barcelona?

Algun periodich s'ha queixat de la lentitut ab que 's despatxan las cédulas personals en las oficinas de la casa de la ciutat.

Home! ¿Que no sab que las cosas de palacio van despacio?

A propòsit de las cédulas:
¿Pot un individu treurer ó despatxar las d'algú ó alguns qu'estigan ausents?

Ho dihém, perquè los serenos creyém que no han de tenir mes pre rogativas que 'l públich!

LA CANSÓ DE CADA DIA.

Devant de casa—viu un manyá,
que té una noya—qu'es per casá!
Pásan los pollos,—tot fentli l'os,
y á tots cautiva—son rostre hermós!
Ella se 'ls mira—y al punt somriu,
y ells á la orella—fan la xiu-xiu!

Mentres son pare—vá trevallant,
frente la casa—aixó vá passant!
¡Pim!... ¡Pam!...
La manxa 's groxa! ¡S'encent lo flam!
¡Tris!... ¡Tras!...
¡Pica!... ¡Repica!... ¡Repicaras!...

Es una noya—que 's diu Roseta,
hermosa y pura—com ponselleta!
Son dugas rosas—las sevas galdas,
tenint las gràcias—molt pocas faltas!
Al sortir ella—ne surt lo sol,
y alegre llensa—sos cants al vol!

¡Mentres son pare—vá trevallant,

aixó en sa casa—ne vá passant
 ¡Pim!... ¡Pam!...
 ¡La manxa 's gronxa!—¡S' encentlo flam!
 ¡Tris!... ¡Tras!...
 ¡Pica!... ¡Repica!... ¡Repicarás!...

Cús á la máquina—tot lo matí,
 sa veu hermosa—deixant senti!
 Passa lo metje—d' allà 'l costat,
 y ella fá veurer—que vá 'l terrát,
 y en l' escaleta—se fan l' amor,
 y amor se juran—qu' es un primor!

¡Mientras son pare—vá trevallant,
 dintre l' escala—aixó vá passant!
 ¡Pim!... ¡Pam!...
 ¡La manxa 's gronxa!—¡S' encent lo flam!
 ¡Tris!... ¡Tras!...
 ¡Pica!... ¡Repica!... ¡Repicarás!...

¡S' está á la porta—de dos á tres
 ben assentada—sense fer res!
 Son pare, 'l ferro—vá trevallant,
 mentres ab calma—s' ho está mirant,
 y els pollos pássan—tots, mitj rihént,
 y li fan mofas,—y ella ho concent!

¡Mientras son pare—vá treballant,
 fora l' acera—aixó vá passant!
 ¡Pim!... ¡Pam!...
 ¡La manxa 's gronxa!—¡S' encent lo flam!
 ¡Tris!... ¡Tras!...
 ¡Pica!... ¡Repica!... ¡Repicarás!...

¡La nit arriba!—¡Surt á passeig
 portant un pollo—magre y molt lleig!
 ¡Van per la Rambla—tot passejant,
 y com dos tórtas—van festejant!
 Ella li pinta—y ab vius colors,
 y ell també á n' ella—menteix amors!

¡Mientras son pare—vá passejant
 ab la minyona.—aixó vá passant.
 ¡Pim!... ¡Pam!...
 ¡La manxa 's gronxa!—¡S' encent lo flam!
 ¡Tris!... ¡Tras!...
 ¡Pica!... ¡Repica!... ¡Repicarás!...

Y cada dia—hi ha igual cansó
 á un bell passatge,—y ex-carreró!
 L' ignorant pare—vá fent pim pam,
 y el ferro pica—que sembla un llam;
 pero, picantne—no veu distret
 que á ne la noya—bon nom li han tret.

Y mentres l' home—ho está ignorant,
 entre ells y ella—aixó vá passant!
 ¡Pim!... ¡Pam!...
 ¡La manxa 's gronxa!—¡S' encent lo flam!
 ¡Tris!... ¡Tras!...
 ¡Pica!... ¡Repica!... ¡Repicarás!...
 CLAUDI OMARCH Y BARRERA.

Aquest annnei es de «la Imprenta» edició del dematí
 del dia 22 del corrent.

*Se recomiendan á las buenas familias que hay una
 reducida familia de muy buenas condiciones..... etc.*

Vamos! En Banyeta podrá tenir poco gusto y poca
 gracia; pero, no tindrà tan poch sentit comú!

Aquest anunci s' recomana per lo gramatical y bon-
 gust que té.

¡Aventatjerá l' Imprenta á n' el Brusi?

¿En que s' assémban los nous orinados que l' Ajun-
 tament ha fet venir del Estranjer, y una gabiá de
 lloro?

En tot!

Alguns toldos del carrer de Fernando son tan suma-
 ment baixos, que pòsan constantment en perill lo cap
 del pobre que hi passa per sota.

¿No podría algú, ab las Ordenansas municipales á la
 má, ferlos posar mes amunt?

Alguns periodichs han denunciát que, en las plassas
 de vendre, se dona al consum public, peix d' un dia
 pe l' altre y que posát en remull y mesclát ab alguns
 ingredients, apareix pescát en aquell mateix mo-
 ment.

¿Y donchs? ¿Que no ho sab coneixer l' examinador
 que manté de fondos comunals l' ajuntament en cada
 plassa?

¿Has vist alguna volta,
 nineta 'l cel tot blan?
 ¿L' has vist altres vegadas,
 cobert de núvols blancs?

¿Has vist la blanca escuma
 que 'l mar ne despedeix?
 ¿N' has vist de las onadas
 lo rápit moviment?

¡Respontme, bella nina!
 ¿Ho has vist aixó que't dich?
 —Jo, sí!—Donchs, has de sebre...
 que jo, també ho hi vist!

DEHUET DE REUS.

A la capelleta de Marcús, en cap pica hi ha aigua
 benehita pera poguerse persiguar.
 ¿Que vol dir aixó? ¿Que ja no seiveix per res.

Hem reparát que l' il·luminació pública es molt
 fosca!
 Voldrá lo gas fer la competencia als gresois?
 ¡Tot podra ser!

Diuen que l' Ajuntament volia dimitir, pero, que
 no ho ha fet per demostrar los desitjos de 'profit per
 Barcelona que l' animan. Administra tan bé!
 ¡Se salvó la patria! ¡Gaudeamus!

MOSSEGADAS.

L' empresa del tramvia de Barcelona á Gracia, vá
 repartir temps enera unas monedas, valoradas á un
 quarto, per facilitar lo cambi de las mitjas pessetas, da-
 pa l' escassés de quartos sensills que hi habian alla-
 voras.

¿Perque s' han retirát de la circulació ditas mone-
 das, y perque los conductors al tornar lo cambi fan
 cas omis del quarto sensill?

Val lo viatge sis, ó set quartos?

Una pregunta á la Curia.

¿Podriam sapiguer á quant puja lo recaudát en casa
 d' aquell passamaner de las escalas de la catedral; qual
 cantitat ha de ser destinada per l' obra de la fatxada de
 la Seo?

Segons un escrit que tenim á la vista nos denuncian
 que lo senmanari local, titolát: «Lo poco y lo mucho»
 en lo seu número tercé y en una llarga gacetilla; s'
 ocupa desgraciadament del gremi de 'ls dependents de
 botiga de modas y novetats, desacreditantlos y censu-
 rantlos d' una manera reprentible

¡Fillets meus! ¡Ha vingút á la vida periodística
 aquest senmanari, ab molts agallas y molts campa-
 nillas! En Bayeta, no s' atreveix á lluitar ab ell, per
 que li farian la trabeta.

Hem de participarlos á vostés, que 'l rellotxe del
 edifici de la Llotxa, désd' uns quants anys á n' aquesta
 part, segueix perfectament de la seva important salut
 ¡Tan sols las minuterías son las qu' han emigrát, per
 no tornar!

Lo periodich «la Imprenta» vá relliscar l' altre dia,
 y lo senyor Fiscal de la idem vá denunciarlo.
 ¡Sentim, de veras, aquesta ensopegada!

Som sabedors que son molts los que s' queixan de
 la veritat de 'ls nostres sueltos.

¡Los asegurém que no ni ha cap redactát per lo
 Sr. Oriol!

¡Podém jurarho!

Pochs almanachs tant elegants y que 's pogan ob-
 tenir per tant poch preu habém vist com lo de «La
 lustracion española y americana» pera 'l proxim any.

Articles y poesias de las primeras plumas d' Espanya,
 magnífichs grabats, pessas de musica. etc. tot imprés en
 un papé mes car que 'l de l' Estat. ¡Tot aixó per dos
 pessetas! Vegin si ha de ser cosa que valgui la penas
 qu' un amich meu va dirme que si no tenia las do,
 pessetas las anirá á robar...!...Comprintlo, y no se 'n
 penedirán.

La dona, perque m' agradí,
 ha de tenir la virtud
 de se honrada, tenir quartos,
 y parents desconeguts!

JOB.

Aquell company meu de la cantonada del carré Rau-
 rich, qu' está sobre mateix de la farmacia del Dr. Pas-
 cual, devant de la ex-Criolla, dintre poch dias torna-
 rá á lluhir las alas, que, segons malas llenguas habian
 fet córrer, lo gubernt habia obligát á son propietari, lo
 fotógrafo Sala, á aixelarlo perque debía passar la pro-
 fessó pe 'l seu devant.

¿Veuen si se 'n diuen de mentidas?

¡No hi ha tal aca nital barraoa! Se li van treure
 perque no feyan bé y..... nada mas!

Senyors de la comissió de firas y festas de la Mercé.
 ¿Quan pènsan liquidar ab los artistas que van treva-
 llar per compte de vostés en los guarniments públichs
 d' aquells dias?

¡Homes! ¿Que no veuen que malaltia llarga es pa-
 renta de la mort? ¡Mirin qu' un altre any no trobaran
 ningú, ni per un ull de la cara!

Y a proposito de las firas. ¿Quan veurém l' estat de com-
 ptes ab el cargo y data, y al propi temps la liquidació?
 Ja 'n passát dos mesos, y ab xixanta dias pot ferse
 alguna cosa!... ¡Ey! ¡M' ho sembla!

Lo Sr. Echegaray, si qu' es tota una eminencia!

Figurintse que per lo sol motiu d' haberli criticát
 algun periodich alguns petits defectes de un de 'ls
 seus tan aplaudits dramas, ha suspés la representació
 y ha escrit tot un nou acte de soca y arrel, quedant
 agrehit als critichs que van censurarli los defectes de
 que 's dolia la mencionada obra.

¿Ho farian aixis, aqui, en Barcelona?... ¡Pe 'l colse!

Encare que á vostés los tindrà sense cuidado, avi-
 sém que desde lo segon número de aquest senmanari
 ha deixát de perteneixe á la redacció lo Sr. Pere
 Elias. ¿Ho sáben? ¡Donchs, ja están avisats!

¿Que no van anar lo diumenje passat á Novedades?
 ¿No?

¡Donchs, se van deixar perdre un bon rato, per que
 van estrenar la sarsuela en un acte, original de nos-
 tre amich en Gerardo Blanco, titolada: Cuentan de un
 sabio..... que está plena de xiste y... petroleo, fins
 allá!

¡Doném á n' el autor la mes cordial enhorabona!

XISTES Y PETRÓLEOS

DE VARIAS CLASSES.

—¿Que tal, Antonet? ¿Com vás?

—Ay, Senyora Tuyas! No me 'n parli! Aques-
 tn tós que no 'm deixa dormir, y...

—Sabs lo qu' haurías de pendre? ¡Una tassa
 de té ben calenta y suhar forsá! Aixó es lo que
 't convé!

Cá! Lo que 'm convé es un traje d' ivernt.
 ¡Veliaqui!

(Era pe'ls vols de Nadal y el jove encare anaba ab un vestit de tela crua)

Entre marit y muller:

—Peper: Vés de portarme *La Mujer adúltera* Tinch ganas de llejirla.
Que? Encare vols esser mes adúltera? ¿Que no estás prou grassa?

En una reunió familiar s'hi llejian un dia endevinallas castellanas, y 'ls concurrents se trencaban la closca per donar las sol-lucions. Llejiren aquella tan sabuda, que diu:

«Si los de Lorca se les llaman lorquines»
«¿Como se llamarán los de Baza?»
—Cotxinós!—Vá contestar un de la reunió, tot satisfet y convensut d' haberlo acertat.

Un subjecte molt pastanaga, debia embarcarse per trasladarse a Londres, hont per mort d' una quiebra, li habian estafat dos mil duros.

Vá presentarse a bordo el dia de la marxa montat a caball, y al veurer que la tripulació se 'n reya, vá dirlos a tall de reprensió:

—Perque riheu, ximples! Que no veyeu que si m' embarco a dalt de caball es per anar mes depressa!

PENSAMENTS PESSA-CURTA.

L'home sabi, sempre es modest, y 'l bó, rúch.

Lo tonto, no té llana perque dorm a la palla.

Lo bunyol per estar ben fet, necessita estar molt mal fet.

Per tenir gana a dinar, no esmorsar. Per tenirne a sopar, no dinar ni esmorsar; y per tenirne l' endemà, no menjar res lo dia avants.

La bona fé, es com lo Magateri. Se 'n vá perdre la mena ab lo diluvi.

L' home que no sab de lleure, es un llum sen se oli.

Lo millor argument per convèncer a un tossut, es la castanya.

L' orgull, es la única herencia del neci; y el callar, la millor joya del sabi.

BADANA.

EPÍGRAMAS.

Vaig volgué saber un dia
ahont lo *vuit* se trobaba,
y butxecajant distret,
me 'l vaig troba en la butxaca!

BOA.

D' ensà que té una taberna,
que 's molt rica l' Adelaida.
—¿Doncas, deu vendre mol vi?
—No! Lo que vent es *moll* aigua!

BOIGOMPIFAIX.

Deya 'n Joan a sa muller,
veyentla sempre molt trista:
—Noya, a tu t' han mal mirat!—
y el pobre era *curt de vista*!

A. BUSQUETS.

—¿De quant vas coix, Antonet?
va preguntarme la Quima,
y jo vaig dirli:—¡Del temps
de quant te feya visitas!

ROSER.

Ab mes por qu' un ratoli,
mes, volguent fer lo valent,
cert jove molt imprudent
pensá ferme acobardi.

—Ja que n' ets tan atrevit,
t' espero demà a las set.—
y ell respongué:—¡Ca, barret!
Si a las cinch ja 'm fico 'l lit...

OSCA.

Per aná a veure 'ls novillos,
me vaig *deixar* las patillas,
si are fos a fe, 'm *deixaba*
la cara dins la bassina!

B. U. D.

LA SON.

SECCIÓ DE CUALSEVOL COSA.

XARADA.

Lo *tot* vaig tocarli
ab una *dos-hu*,
y ella, s' ho va pendre
comun grós insult.

REBECH.

LOGOGRIFICH—TRENCA—CLOSCAS.

Eduart, Salvador, Leandro, Anton, Casimiro, Tomás,
Ramon y Alfonso.

Posar eixos noms en columna, de manera que llegidas las primeras lletres tan sols, dõguin lo nom d' un gran home d' estat.

LLUPIA Y C.

PROBLEMA ARITMÉTICH.

Buscar set números que sumats tots plegats dõguin la suma de 999 y que 'l primer divintlo per 2, el segon per 5, el tercer per 3, el quart per 7, el quint per 4, el sisé per 76 y el seté per 14; dõguin tots plegats lo mateix cocient.

DRAPAIRE Y PELLATER.

TRENCA-CLOSCAS.

¿GOSA UN? SI.

Formar lo nom d' una vila de Catalunya.

CARN Y OLI.

SÍMILS.

¿Ab que s' assembla la mar ab un estudi?
¿Y el cel ab un on?
¿Y una actris ab una casa?

GUINÉ DEL BISBE.

AMOHINOS.

Comensa ab F,
y ab L acaba.
Set son las lletres.
Lo pastó 'n gasta.

NOY D' EN XICU.

MALS DE CAP.

Formar un nom de bestia, ab dugas lletres consonants.

BIRLINGO.

GEROGLIFICH.

V

O t M

ls

D K P

100

bu bu bu

K.

CAP-PADRE.

(Per l' abundancia d' original, no donem las sol-lucions passadas prometem ferho, junt ab las d' avuy, lo dijous vinent.)

LA SOCIETAT DE 'LS 5

6

LOS CRITICHS INVISIBLES.

(novela Anunciadora y sui-generis.) (1)

CAP. I.

LA CASA MISTERIOSA.

Fosca era la nit com la gola d' un llop ó lo tinter d' un memorialista; Una espesa boira cobria la ciutat dels comptes, destilantse ab una abundant pluja menuda.

Lo rellotje de San Culgáthabia tocát las dotse de la nit, y sols la veu del sereno ó 'l ruido de claus de 'ls vigilants alteraba lo silenci que regnaba per tot.

De la cantonada del carrer de'n Llástichs, vá adelantarse un bulto embossat ab una molt folgada capa madrilenya, SORTIDA DE LOS TALLERS DEL GRAN BASAR DEL LLEÓ ESPANYOL, SITUAT EN LA RAMBLA DE SANTA MÓNICA, y dirijintse cap a la plassa de Sant Agusti-vell, s'encaixá dins lo carrer de'n Tantarantana, resguardantse de la pluja menuda ab un magnífich paraigua que, a jutjar per lo que deixaban veurer los gresols de gás que sufraga l' ajuntament, habia sigut comprat en la GRAN FÁBRICA DE PARAIGUAS Y SOMBRILLAS DEL SR. D. BRUNO CUADROS, EN LO PLÁ DE LA BOQUERIA.

Al trobarse frente una caseta rónica del ja citat carré, vá deturarse un moment, y plegant lo paraiguas y arrimatlo al dintell de la entrada, dongui tres cops de mà sobre lo pica-portas, deixant anar al mateix temps nn xiselet, que volia assemblarse al crit de l' oliva.

Passats dotse segons, la porta vá obrirse invisiblement, desapareixent per entre la fosquedat de dintre la botiga lo personatge embossat. (¡Ah! Avants habia recullit lo paraiguas!)

Un cop dintre, la porta vá tancar-se per si sola.

L' embossat vá caminar per entre la fosca dirijintse, cap a un cantó, y allí, empenyent una porta, comensá a baixar una escala de caragol. Al cap d'avall, una nervuda má lo vá agafar, y detenintli lo pás, vá preguntarli,

—¿Qu'es lo que'es mes fort que 'l diamant?

—¡La voluntat d'un invisible!—vá contestar lo personatge misteriós.

—¿A qui pòden donar mal de cap 5 anti-bunyolistas?—vá tornar a preguntar la mateixa veu.

—A 2 deshauciats de las lletres!

—¡Passen y seguiri!

Y vá continuar le seu devallament.

De sopts, vá obrirse una porta y nn raig de llum vá alumbrar l' escala y al misteriós personatge embossat.

Aquella llum provenia d' un elegant quinqué de petróleo, comprat a la LÁMPARA AMERICANA, RAMBLA D' ESTUDIS, FRENTE 'L SEMINARI, y estava col·locat sobre una massissa taula de noguera, OBRA DEL EBANISTA SENYOR PONS, QUE TE 'L ESTABLIMENT EN LO CARRER DE LA CIUTAT, FRENTE L' ENDEBALLADA DE SANT MIQUEL.

L' estancia il·luminada per aquell quinqué, era un departament que pertenyia al celler d' una taberna.

Allí se veyan col·locadas ab rastallera, unas quantas botas, plenas de ví sens dupte, puig si veyia la marca de la VIÑA, ESTABLIMENT VINÍCOL, SITUAT EN LA RAMBLA DE LAS FLORS, DEVANT PER DEVANT DE LA VIRREINA.

En mitj d' aquella estancia, hi habia la taula qu' hem anomenat mes amunt, y sentat devant d' ella, un jove d' uns vint y dos anys, vestit modestament, y de figura agrasiada.

Fumaba ab una caprichosa pipa, negra com 'l ébano y lluenta com un cristall, comprada en CASA XICOLA, QU' ES HOME DE GUST, Y VIU AL ENTRANT DEL CARRÉ NOU DE LA RAMBLA, LA SEGONA PORTA A MÁ DERETA.

(Se continuará.)

(1) Cualsevol que vulga anunciar lo seu establiment en la mateixa forma que mes amunt haurán pogut veure, satisfará per una sola vegada la infima quantitat de DOS RALS, per lo qual deurán entendrers ab l' administració, CARRER DE BARBARA, N.º 10 ENTRESSUELO.

Estampa de C. Miró y C.ª, Barba 12, Barcelona.